

XXV
5
En ny

Handelig Sang,

Gud til Ære

og

Næsten til Opbyggelse,

uddragen af

den hellige Skrift,

saavel

det gamle som ny Testamente,

Componeret 1774 af

H. I. S. L.

[Hans Joachim Schram]

Bergen 1836.

Trykt hos Chr. Dahl, B. S.

Silfjords hos Boghandler Arne E. Wichne.

1850

Wm. L. G. ...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Met. Raag op! og slaae paa dine Strænge.

1. O Christen Sjel, som Guds Aand giver
Sit Bidue om jers Sange-Pund, I som med
Sang jers Tid fordriver: Og har en let sangfær-
dig Mund: Stem op engang en Sang om San-
ge, Som gjennem Skriften kort kan gange.

2. Hvad Ordet i sig selv anlanger Udi vor
Christendom og Troe, Er Skriften delet udi
tvende: Guds Lov og Evangelio, En Moses
Sang om Død og Vaade, En Lammets Sang om
Liv og Naade.

3. Det gamle Testamentets Orden, Ved
Sang indvendt og viet var, Den Tid vor Frelser
kom til Jorden, Det nye med Sang begyndet
har; En Moses sang naar Mørket endes, Maria
sang der Lyset tændes.

4. Saa var det gamle Testamente Figurer og
Afbildninger Alle paa det nye, som er i vente;
Men nu for os fuldkommet er; Nu seer vi Gud i
Ordet trygger, End de i Cermonie og Skygger.

5. Syng nu i Zion alle Munde, Syng Mose
Lov og Lammets Sang, Syng saa paa Jorden,
at vi kunde I Himlen høre Engle-Klang; Lov
Gud paa Sangens Sal og Sæde, I Aand og M-
dagt syng og qvæde.

6. Guds Israel i fordum Dage, Sang om
den Brønd i Vera Lund, Det vil jeg til Exempel
tage, At synge om hver Tid og Grund: Guds
evig Wiisdoms Sange-Kilde, Min Lyft er tidlig,
seent og silde.

7. Den første Sang i Skriften funden, Er en
Triumph og Seiers Sang, Da Slaget blev i Dø-
bet vunden, Og Striden stod i Strømmens Gang,
Der Gud i Havets Afgrund heder, Slog selv sit
Folkes Fiender neder.

8. Da sang en Moses Blæd' i Landet, For
Pharaonis Død og Grav, Den Tid Gud tørrede
Far:Vandet Udi det røde Tangers Hav; Men lod
der hans Uvenner quæles, Halvandet Hundred
Tusend Sjæle.

9. Sang ikke Moses frisk mod Døden, Guds
Lov for Herrens Israel? Han var Guds Tjener
ufortrøden, O, Himmel:salig udvalgt Sjel! Nu
var du kjed af Vandre.Staven, Du sang Valet
mod Hvile.Graven.

10. Hvor ofte har din Bøn udreddet Et knur-
rende, haardnakket Folk? Hvor trolig har du for
dem bedet, Hvor flittig var du deres Folk: Du
stod i Gabet for Guds Brede, Og skjulte dem
mod Herrens Hede.

11. Du var en Muur ved Leier:Kjebben,
Med Herrens Bredes Torden: Fld, Du lettet ofte
Synde:Skjebben, Og redded dem, der de foer vild;
Nu var du kjed af al din Møie, Nu fandt du
Hvile i det Høie.

12. I Dommernes de gamle Dage, Sang
Barach Abimesers Søn, Naar Zicera som dem
mon plage, Ved Hebers Hustrue fik sin Løn, Da
Sønnen brød hans Top og Tinding, Som blev
Guds Folk ei liden Binding.

13. Var David ei den store Sanger, Der
sang for Herren Dag og Nat, Han sang med
Graad sin Synde Anger, Han sang med Fryd sin
Sjæle-Skat, Han sang om Fryd i Farligheder,
Han sang om Fred i Roligheder.

14. Han sang om Herrens Lov og Lære, Han
sang om Fred og Rolighed, Han sang om Guds-
frygt, Roes og Ære, Han sang om Liv og Salig-
hed; Hans Sange staaer til Prov optegnet, Og
ti Gang femten rigtig regnet.

15. Sang Samuel i Raet Rama Om Guds
Regjering, Raad og Dom, Da sang enhver sit
glad Laudama: Af alle som til Najots kom, Men
for Prophetens Chor der inde, Sit Ærinde kan
ingen finde.

16. I Davids Tid de Jeduthuner Sang
udi Herrens Huses Chor, Hvis Munde var
som Fryds-Basuner, Til Bass, Discant og
At Zenoer Og Asaphs Børn af Sang er vor-
den, Der meest berømt paa ganske Jorden.

17. Vor Sjæle-Elfers Brudevise Af ven-
lig Sang berømmes vidt, Vor Brud og Brud-
gom Anden priser I Salamon og Sulamith
Brudgommen Salomon vor Broder, Og
Bruden Sulamith vor Moder.

18. O, Sjele:Brudgom! som vil virke Et saligt Venſkab med vor Sjel, Din Sulamith den chriſtne Kirke, Er ſoren dig i Daaben til; Lad Ægtebaandet ei opſpændes, Og Elſkoveſangen aldrig endes.

19. Naar Salamon til Konge krones, Med Seiersſkrig og Frydefang, Hans Lykkeraab heel høit optones Med Instrumenters Lyd og Klang; Al Jorden ſkjælv og ſig bevægte, Al Menigheden ſang og leegte.

20. Da han i Rolighed indſættes, Sad paa ſin Kongelige Stoel, Langt større Wiisdom ham indheftes, End under alle Himles Soel, Hans Ords ſprog var tre Tusind mange, Hans Viſer fem og Tusind Sange.

21. Her kommer mig med Sang imøde, En Eſaias Amos Søn, Hans Sang er Himmels honning søde, Om Davids Huus og Jacobs Brønd, Han takker Gud, ſom Ordet ſendte, Og Evangelii Lys optændte.

22. Propheten mærker Tiden nøie, Og ſtemmer op ſin Wiingaards-Sang, Han regner al den Flid og Nøie, Vor Gud har havt ſaa mangen Gang, Paa ſin den gamle Jødekirke, Men ingen Frugt har kundet virke.

23. O Gud! ſom har din Kirke plantet Paa Zions Høi og frugtbart Eted, Og hende overalt forplantet, At bære Frugter af din Sæd; Ved vores Frugt vi ſelver gruer, Kun bitter, ſuur og vilde Druer.

24. De Sallamander tre i Ilden, De trende
Mænd i Ilden kast, Som Svale fik af Hjelpelil-
den, Mod al dens Magt og Overlast, De lod sin
Lyd og Lovsang høre, Mod al Naturen saadant
gjøre.

25. Huuslæreren gaaer ind med Sange Sin'
Fædres Dyd og romanisk, Han regner ud de
Linier lange, Og gjør sin Bog halv harmonisk,
Fra Enoch dæres Koes udbære, Til Dni Son,
Guds Præst i Ere.

26. Han sang Guds Kundskab at afbilde, At
Lærdoms Sprog er Livsens Lei, Han sang om
Ekrstens Hovedkilde, At Herrens Frygt er Viis-
doms Bei, Saa stiler han en Sang derover, Og
snyger hellig: Herren lover.

27. Naar Simeon den Makabæer, Blev træng
i sin Regjeringsgang, Da drev han ud de Gasar-
reer, Og viede Staden ind med Sang, Der
hørtes Zithar, Luth og Simler, Alt Jacobs Huus
i Glæde vrimler.

28. Her maa med ringe Sangerier Qvitteres
disse hellig' Mænd, Det hellig Qvinde Compag-
nier Er og sin' Sange vel bekendt, Saa drager
jeg min Pen tilbage, Og Qvindesang i Stilhed
drage.

29. Den første Sang, udført af Qvinde, Var
over Havets Gjennemgang, Da Maria den Pros-
phetinde, Indgik sin Broders Moses Sang! Hun
sang Gud Lov for Laas og Lyde, For Pharaones
Fart og Fryde.

30. Debora, en sangkyndig Qvinde, I Doms
mernes Regjeringstid, Hun sang, den anden Sang
gerinde, Sin Seierssang for endte Strid, Da
Gud ved Hebers Hustrue endte, Det Onde Sis:
sera indspendte.

31. En Jephtha Datter Seier loved', Sin Fa:
der gif med Sang imod, Den Tid han udi Strid
har vovet Mod Ammons Børn sit Liv og Blod,
Hun sang den psaltersbaarne Blomme, Til Over:
sangens Seierstromme.

32. En Samuels bønbinden Moder, Paa sin
forlangte Livets Frugt, Opstillede sin' Sangens
der, Dg sang i Herrens Tempel smukt; Hun talter
Gud, som sig bønørte Dg hendes Livsfrugt var:
lig førte.

33. Det Søngechor i Seierdansen, Israels
første Konges Tid, Da Hoben sang i Qvindes:
krandsen Om Sauels Sved og Davids Flid, At
Sael vel et Tusind fældte, Men David slog ti
Tusind Helte.

34. Den Østerlandsk Arabisk Dronning Kom
i Besøg til Salomon, Hun saae hans Residents
og Baaning, Hans Svende, Vagt og Garnison,
Hun saae hans Folk og Flok utallig, Hun loved'
Gud og sang ham salig.

35. Guds Wiisdom selv sin Sang udsiger, Hos
Salomon for hver opsat, At hun sang iblandt
Guds Sangpiger, Dg spilled for ham Dag og
Nat, Hun sang og legte for hans Throne, Guds
Herlighed var hendes Krone.

36. Josia Død i Grædesange, Var valliseret sørgelig, De Grædemelodier mange, Er nyuet ud veemodelig, Hans Død gik ind i Graad og Klage, I Jammerfang og Sørgedage.

37. En Juditha Merari Datter, Som gik i Feldt med Krigsbefvær, Og Hoved hug af den Bespøtter, Anfører for al Usurs Hær, Da stemmer hun sit Jubileret Med Seiersfang og triumpherer.

38. Til Slutning Tobias den Gamle, Som sang Guds Lov for Med og Mod, Han længe maatt' i Mørket famle, Fik dog sit Syn igjen betroet, Et Love Gud af ham fremførtes, Den lange Lovsang Indig hørt.

39. Det gamle Testaments Sange Er nu saa vidt tilsaamenbragt, Endskjøndt endnu kan fattes mange, Som under Pennen ei er lagt; Dog for min gamle Badmelskrave, Maa Sangerne mig undskyldt have.

40. En dyb Forklaring er her ikke, Min Hjerte sligt ei kan formaae; Jeg nøies maa med Vand at drikke, Naar jeg Biinamen ei kan naae; Med Sinai jeg Afskæed tager, Og stille over Zion drager.

41. Den første Sang af Mandspersoner, Ny Testamente har begyndt, Er Gabriel, hvis Englestone, Guds Søn i Kjødet har forkyndt, Den Dag vor Frelser blev undfangen, Og har sin Moders Liv indgangen.

42. Baptilto Fader Zacharia, En Præst i Herrens Huus med Flid, Som skifte Liden af Abia, Var runden frem før Davids Tid, Han sang Guds Lov af Mandens Glæde, At Sønnen skull' hans Bei berede.

43. Den Tid vor Frelser kom til Jorden, Og Himlens Dørre blev opladt, Da Sangeus Fader fød er vorden, Guds Engle sang om Julenat; I Sabaths-Solens Morgengange, Sang Morgensstjernen Nattefange.

44. Guds Engle sang om Midnatstiden For Hyrderne i vilden Mark, De sang om Silo Semach liden, Den store Himmels Monark; De sang Guds Ære i det Høie, De sang at Fred skal Jorden føie.

45. Da Simeon, den Mand bedaged, Sin Frelser paa Armen fik, Hans gandske Sind til Sang var draget, Hans Sang en salig Død angik, Sin Svanesang og Valerwise, Han sang til Jule, Kyndelmisse.

46. Et Børnechor i Frnd der høretes, Paa Jerusalems Gader skjon, Sin Palmesøndags Sang udførte, I Hosiana Davids Søn, En Seierssang for Seiersherren, De sang og fryded sig i Æren.

47. En Jammersang i Ramafange, Da Kachels Børn de borte blev, Det Børnemord, som mon beganges Af Kong Herodes falske Ræv, Høri saamange Kinder blegnet, Uskyldig Børnedag optegnet.

48. Guds Søn i Davids Text er fundet, At
sunge om sin egen Død, Den Hjørnesteen i Zion
grundet, Som Bygningsmændene forskjød, Men
er for dem, som Troen slippe En Paalebs Steen
og Anstøds Klippe.

49. Vor Jesus sang sit Efterminde, Skjær-
Torsdags Aften for sin Død; Han sang om Livet
vi skull' vinde, Vor Indgang til Gud Faders
Skjød; Han sang den store Himmel-Psalme, Hal-
leluja i Aften-Psalme.

50. O! heie himmelsøde Sanger, Som ud
med Sang mod Døden gik, Den Tid du løste
Dødens Fanger, Som ved dit Fængsel Frihed fik,
Du gik med Sang til Svede-Haven, Du sang
mod Pine, Død og Graven.

51. O! Himmel:Glands, du Morgen:Straaale,
Guds ubesmiltet taalig Lam, Som tog med Sang
din Affkeeds Slaale, Og bar all Verdens Synder
Skam; Her saae du Dødens Kamp og Møie, Der
saae du Kronen i det Høie.

52. Guds Engle sang om Paaske-Morgen,
Da Jesus op af Graven stod, Da mange sang,
endskjøndt forborgen, Som tre Dags Tid et
Mund oplod, I Søndags Solens Morgen:Røde,
Da Sabaths Solen stod af Døde.

53. Uviolet har Guds Engle sunget Paa
Christi hellig Himmel:Gang, Da har den hele
Himmel runget Af Klinge:Lyd og Fryde:Sang,
Da Tre:Solens Himmel:Glæde Tog hos Guds
høire Haand sit Sæde.

54. Paa Pinse-Dag et Susen høretes, Fra Himlen ind i Huset brød, Et Sang Consilie der udførtes Af Aanden, i Jld: Tunger rød, Meer end tre Tusinde Personer, Af Folk og fremmed Nationer.

55. Paulus og Zillas Jesus fanger, Som tvende Nattergaler from, Ved Midnat sang sin Natte-Sanger, Og frydede sit Fængsels Rum, At Fængslets Grundvold skjalv og røste, Saa Derre, Baand og Jerne brøste.

56. De Borgere i Lystra boede, Saae Pauli Haand heedbrændende, Den halte Fod, som Frelse troede, Sang de paa Lycanoriske, Vor Guder ere Menn'ffer vorden, Og kommen ned til os paa Jorden.

57. Nu hører jeg en Paulus sjunger, Jeg sjunger i med god Beskeed, Har nogen Maal og Engle-Tunger, Foruden Troe og Kjerlighed, Hans Sang i Himlen intet gjelder, Kun lydend' Malm og Klinge-Bjelder.

58. Johannes saae i Aanden Syner, Paa Herrens Dag i Patmots De, De himmelskfindet Sange nyner, For Lammets Stol sin Sang udstrøe, Han hørte Kirkens Engle mange, Sang Moses Text og Lammets Sange.

59. Saa vender jeg mig til de Qvinder, Og gaaer tilbage anden Gang, Nye Testamentes Sangerinder, Har og istemmet Zions Sang, Saa gjør jeg her den sidste Stevne, At Skriftens Sanger sig kan jevne.

60. Nye Testamentes første Qvinde; Var Jesu Moder Maria, Hun var den første Sangerinde, Som sang sin Fryds Litania; Hun sang: Min Sjæl nu lover Herren, Min Aand er glad i Gud indværen.

61. Derefter fort en Prophetinde Heed Anna, fød af Phaniel, hvis Livs og Levnets Vreminde Staaer tegnet alt mens Tryk er til; Hun var den høibedaget Kone, Viduers Trost med Takke-Tone.

62. En Qvinde sang i Folke-Skaren, Da Behaals den dumme Aand var ud af den Besatte faren, Ved Jesu Magt og Almagts Haand, Hun i sin Jesu salig Skattet! Det Liv ham bar og Bryst han pattet.

63. Evangelistens Døttre fire, Der Prophetinden Philosophi, Sin Jomfrudom med Sang mon zire, Da reent affsporet Lammets Stie, De fyldte Joels Prophetie, I Aandens Kraft og Liberie.

64. Johannes saae for Fryde-Stolen, Hvor Jomfru-Skaren stod i Sang, Bestraalet om af Vre-Solen, I Seiers Kjortle sid og lang, De sang Triumph de Laudamus, Halleluja Benedicamus.

65. Jomfruerne, som fulgte Lammets, Er sat i Sang for Lammets Stoel, De var ved Lammets Bryst opammer, Og Vnde fik for Lammets Stoel, De sang sin Jomfru-Sang i Vre, Som ingen Fremmed kunde lære.

66. Den sidste Sang i Skriften vorden, Er en
Triumph Victoria; Da sang den hele Himmel:
Orden Det store Fryds Halleluja; Hærskarerne,
utallig mange, Sang Skriften ud i sidste Sange.

67. Saa har jeg nu paa min Manering Optegnet
dette Sangerie, Hvad vid're er til hvørs Burdes
ring, Om noget er forglemt heri, Da maa mig
Sangerne undskyldes, Fordi mit Minde factes
Fylde.

68. O! Gud, som sad paa Sængens Sæde,
Før Sang var hørt paa Jorderig, Da Morgens
stjernen sang tillige, Og alle Aander fryded sig:
Og alle Guds Børn sang og dandsset, Med Hers
lighed og Hæder krandsset.

69. Før nogen Sang kom under Solen, Var
Engle-Sang i Himmelen, Guds Engle sang for
Frydestolen, Og loved Gud for Skabellen, Før
nogen Sang har Jorden frydet, Har Engle-Sang
Guds Himmel prydet.

70. Gud kunde nok vor Sang undvære, Hans
Aand var Sang før vi var til, Den hele Himmel
sang ham Ære, Langt før paa Jorden sang en
Sjæl, Hans Sange-Flok var tusend Gange Ti
Tusend Maal, Ti Tusend mange.

71. Dog skabte Gud os, at vi skulle Forøge
ham hans Sange-Chor, At Jorden kunde og til
fulde Udsunge til hans Ære stor! Saa Jord og
Himmel maa tillige, Hans Majestæts Lovsang uds
sige.

72. O, Jesu! rør min bundne Tunge, Raab
til min Sjel et Hephata! Lær mig med Flid i
Tiden sjunge: Mit love Gud, Halleluja! At jeg
kan slaae en Engletone, I Evighed for Laumes
Throne.

Ende.

35580